

Datum van
inontvangstneming

:

16/07/2021

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-351/21 - 1

Zaak C-351/21

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

4 juni 2021

Verwijzende rechter:

Justice de paix du canton de Forest (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

13 april 2021

Verzoekende partij:

ZG

Verwerende partij:

Beobank SA

Justice de paix du canton de Forest

VONNIS

De vrederechter wijst het volgende vonnis in de zaak:

– **ZG**, [OMISSIS]

[OMISSIS] [persoonsgegevens van de verzoekende partij en diens advocaat]

verzoekende partij

– **Naamloze vennootschap Beobank**, voorheen Citibank Belgium SA
[OMISSIS] [persoonsgegevens van verwerende partij en diens advocaat]

verwerende partij,

[OMISSIS]

[Procedurele voorgeschiedenis]

Motivering

De vordering van ZG betreft de veroordeling van Beobank tot betaling van 1 984 EUR. Dit bedrag vertegenwoordigt een tweevoudige „niet-toegestane” transactie met zijn debetkaart.

ZG is Belgisch ingezetene en houder van een bankrekening bij Beobank in België, waarbij hij een debetkaart heeft.

In de nacht van 20 op 21 april 2017 bevond ZG zich in Valencia (Spanje).

Na een eerste betaling van 100 EUR (om 0u35) met zijn debetkaart via een mobiele terminal, in een door hem als discotheek aangemerkt etablissement dat Beobank als „bordeel” aanmerkt, zijn nog twee andere betalingen verricht met dezelfde debetkaart ten bedrage van 991 EUR (om 1u35) en 993 EUR (om 2u06) op dezelfde terminal. Een derde transactie van 994 EUR werd gestart maar geweigerd (om 2u35).

ZG verklaart zich niet meer te herinneren wat er is gebeurd, nadat hij in het etablissement bepaalde consumpties heeft genuttigd.

Op 23 april 2017 heeft ZG zijn kaart geblokkeerd bij Cardstop.

Op 29 april 2017 heeft ZG bij de politie te Brussel aangifte gedaan wegens diefstal van zijn bankkaart en frauduleus gebruik van deze kaart.

Naast schadevergoeding (500 EUR) vordert ZG terugbetaling van de tweede en de derde transactie, die volgens hem „niet toegestaan” zijn op grond van artikel VII.35 van het Belgische wetboek van economisch recht zoals dat destijds van toepassing was. Beobank weigert deze terugbetaling, op grond dat dat ZG deze transacties heeft toegestaan of althans een grove nalatigheid heeft begaan.

Partijen zijn het met name oneens over de vraag welk soort etablissement ZG heeft bezocht, of hij het slachtoffer is geweest van oplichting met behulp van drugs of dat hij een bordel heeft bezocht waar hij seksuele diensten heeft kunnen genieten.

Een belangrijke feitelijke vraag is, aan wie de diverse betalingen ten goede zijn gekomen. Gewoonlijk maakt fraude door een derde met een debetkaart van het slachtoffer het voor de fraudeur mogelijk om aankopen te doen of contant geld op te nemen. In casu is volgens ZG’s versie van de feiten de fraude ten goede gekomen aan de bankrekening van deze derde.

Beobank heeft, blijkbaar op verzoek van de raadsman van ZG, enkel de digitale referentie van de terminal en de geolocatie ervan aangegeven, en de identiteit van

de begunstigde van de transacties slechts met de aanduiding „COM SU VALENCIA ESP” aangegeven.

De behandeling van de zaak werd na pleidooien uitgesteld om Beobank in staat te stellen nadere gegevens te verstrekken, zonder verder resultaat.

Beobank verklaart dat zij geen verdere informatie heeft ontvangen van de vennootschap Atos, die de terminal beheert. De Spaanse bank Sabadell weigert naar verluidt de identificatiegegevens van de betrokken handelaar mee te delen.

Krachtens artikel VII.18 van het Belgische wetboek van economisch recht, zoals van toepassing in 2017;

„Nadat het bedrag van een afzonderlijke betalingstransactie van de rekening van de betaler is gedebiteerd [...] verstrekt de betalingsdienstaanbieder van de betaler [...] de betaler onverwijld de volgende informatie:

1° een referentie aan de hand waarvan de betaler kan uitmaken om welke betalingstransactie het gaat en, desgevallend, **de informatie betreffende de begunstigde;**

[...].”

De vraag rijst wat de omvang is van de verplichting van de dienst aanbieder met betrekking tot de informatie over de begunstigde. Indien Beobank haar verplichting niet is nagekomen, kan de rechter daaruit conclusies trekken met betrekking tot haar verplichting om de litigieuze transacties terug te betalen en/of over de vordering tot schadevergoeding met betrekking tot het verlies van de kans om het geld van de derde terug te vorderen.

Partijen in het geding betwisten niet dat artikel VII.18 van het Belgische wetboek van economisch recht van toepassing is op de feiten.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 38 van richtlijn 2007/64/EG in Belgisch recht.

Beobank betoogt dat de bepaling haar slechts een inspanningsverplichting oplegt, op grond waarvan zij uitsluitend verplicht is om de informatie te verstrekken die haar correspondent haar wil verstrekken, en dat het aan de consument is om zich bij onvoldoende informatie te wenden tot die correspondent. In casu verzoekt Beobank de vrederechter om, in voorkomend geval, aan de Spaanse bank „een gerechtelijk verzoek uit te vaardigen” om de documenten over te leggen aan de hand waarvan zij de begunstigde van de transactie kan identificeren. Bij gebreke van een bevredigend antwoord zou zelfs een onderzoek bij rogatoire commissie moeten worden gelast om de organen van Sabadell (Spaanse bank waar de rekening zou zijn geopend) te horen. Ter ondersteuning van haar standpunt beroept Beobank zich op de woorden „in voorkomend geval” in de tekst van de richtlijn.

ZG is daarentegen van mening dat Beobank een resultaatsverplichting heeft en dat zij de gevolgen moet dragen van het feit dat haar Spaanse correspondent de gegevens niet meedeelt.

Partijen ondersteunen hun betoog niet met verwijzingen naar rechtsleer of rechtspraak.

De vrederechter heeft evenmin juridische teksten met betrekking tot deze kwestie gevonden.

Krachtens artikel 267, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: „VWEU”) kunnen de rechterlijke instanties van de lidstaten het Hof van Justitie van de Europese Unie een vraag over de uitlegging van het Unierecht voorleggen wanneer zij een beslissing van het Hof op dit punt noodzakelijk achten voor het wijzen van hun vonnis. Een dergelijke prejudiciële verwijzing is bijzonder opportuun wanneer de bestaande rechtspraak niet de noodzakelijke opheldering lijkt te verschaffen.

In casu is beslissend of de bank een inspannings- dan wel een resultaatsverplichting heeft met betrekking tot de informatie over de begunstigde. Ook de omvang van deze informatie is van belang, in het bijzonder of deze informatie op zijn minst betrekking moet hebben op de gegevens aan de hand waarvan kan worden vastgesteld welke natuurlijke of rechtspersoon de betaling heeft ontvangen. Bovendien is de transactie die ter beoordeling aan de rechter is voorgelegd zeer gebruikelijk (elektronische betaling met een debetkaart) en is een uniforme toepassing in de verschillende landen van de Unie onontbeerlijk om de doeltreffendheid van de beslissing te waarborgen.

Derhalve dienen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende vragen te worden gesteld: [OMISSIS]

[OMISSIS]

[Vragen herhaald in het dictum]

Beslissing

Het procesdossier wordt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie gezonden teneinde het Hof de volgende prejudiciële vragen te stellen:

- 1° Rust ingevolge artikel 38, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2007/64/EG een inspanningsverplichting dan wel een resultaatsverplichting op de dienst aanbieder met betrekking tot het verstrekken van „informatie betreffende de begunstigde”?
- 2° Valt onder de in deze bepaling genoemde „informatie betreffende de begunstigde” de informatie aan de hand waarvan kan worden vastgesteld welke natuurlijke of rechtspersoon de betaling heeft ontvangen?

[OMISSIS] [Slotformule en handtekeningen]